

WELCOME TO THE U.S.S.R.

В Співтескому Союзі приготовляються до урочистого привіття 2000 американських комуністів, призначених для депортації.

— Ой, пане Репета, ви так ви-
гладстє, як би робили цілу ні-
оберть...»

— Ще гірше, пане Гула. Я інші
стражні змодрівали: з 9-ої го-
дини ранку до п'ятої поповдні
відбивав з корабля моїх «григорів».

— Шо? Знову хтось да вас прив-
ізває?

— А то ж! До мене регулярно
що-місяця припадають по дві фа-
мілі і пару самитників. Незадовго
відкіно в своїй хаті маленьку фі-
лю ЗУДАК-у.

— А ким вас інші Пан Біг об-
дарили?

— Прихав нам меценат Шна-
тулька — з донцем, мамею, бацькою,
а решта дрібними.

— А що з басбусиною собачкою?

— Лишилася по той бік Океану.
Може приде на німецьку квоту.

— Бога бійтесь, пане Репета. Що
ж ви тепер за ними зробите?

— Абі я знаю — що?.. Наразі
— звалив усіх по помоток до «одного

«бедруму», приложив зверху пакун-
ками, нехай засклюють. Звітра не-
діля — піду шукати мешканці.

— А що чували в старій Европі?

— Біда! З цихніх лягур і сліди

не мас, тільки символічні могли
маячинати на зарінках — на спомині,
що тільки країною перекотилася на-
ція погребників.

Німак дісталася тепер
більше право, як мав з Глазера,
незадовго буде наявно нашого брат-
ва в морду бити і до концептраків замінити.

Та їй перед війною мають
люді несамовитий страх! Розпові-
дала пані меценасова, що їй ввесь-
ч дізналося, що корабель за-по-
волі іде і є іх, по-дорозі, бол-
шевінки заляпують... А я побачи-
ла Статую Свободи, то заплакала
за радості!

— А я тим усім, які таї дуже
плачуть за радості — не вірю! До
мене був прихід таїкі Капшук...

— Ага, це той «інженер» від са-
могоніків!

— Той самий! Пого жінка такі
самі байки розповідала: «Пой, па-
не Гулочка, та як ми вздріли на
воді ту дамську фігуру, то всі
попадали на коліна, поскладали ру-
ки і стали молитися до неї!».. А не
минуло дві тижні — і ця сама Кап-
шучка прибигла до мене з плачом:

назад до лягур, бо не годна тут
вітрямати!

— Ну, пане Гула, знаєте, як то
є — на початку кожному відкусувато...

— Ви мені цього не кажіть, я то
зам розумію, але чого наш селеп-
ко — це ніде не буя, нічого не ба-
чив, а вже починає все критикувати?

— Така сама друга велика на-
ша. Бульбінська, прийшла вчора до
мої жінки і давай тарахкати: «А
може Ірусу не може тут істи чо-
кладі, бо засолодка. Американці не
вміють робити добрих помадок...»

А може Ірусу, якщо, що американські
паночинки некультурні, бо як ідути
до школи, то притаманя книжки на
животі, як оберемок соломині! А по-
дивіться, пані Гулова, як тут, в А-
мериці, будники не потин-
ковані, вульпи не позамажані...»

— Я вже тоді не втірпів і кажу: «Як
виглядав коридор у першому бло-
ні, коли на вас припала тримати
диктуру?» Аж тоді бабу заткнуло!

— Та то правда, що наши люди
бувають часом дуже премудрі... Тоб
самий, як він згадали, Капшук. Сідимо
раз у парку, а ви — давай
іхати на Америку!.. Пх!.. — каже,

— велике цає — Ню Пор! Сто-
ить тих пару хмародерів, а все реш-
та дранті!.. Чусте, пане Репета: ви
називає хмародерами лише ці
будинки, що мають по 80-100 по-
verхів, а таки по 40-50, то вже дран-
ті!

— А спітайте його — що він
дома бачив? Оборіг — то був, на
селі, найвищий хмародер!

— Ну, так не кажіть, пане Гула,
Капшук — були разом з нами в
Берліні.

— Та що з того, що ми були в

Берліні, коли Берлін вже не було,
бо аллянти завалили!

— Ну, все ж таки, наш брат тро-
хи побачив світа за ту війну...

— Ой, пане Репета, та що з то-
го, що побачив, коли жадного толь-
ку в ньому не знає? То треба трохи
висунути голову з того нашого
«давниталу», треба подивитися на
світ широким поглядом!.. Берім, па-
не Репета, таку, скажі, комуніка-
цію!.. Чого ви гут не маєте, в тому
Ню Порку: трені, собєт, фери, ка-
ри, босі, тролейбуси — аж голова
ходором ходить! Мой брій — то не
є ічика! Всім мільйонів народу! А
цихді мільйонів людей ідуть до ро-
боти, вертаються з роботи, і все гріс-
як у дзінгару!

— Ну, часом — грас, часом —
не грас... Деколи один трин виско-
чить на другий і наскладе пів-сотки
трупів...

— Сюр, що наскладе! В кожній
«голідії» маєте по-три, і по-чоти-
рі сотки трупів, та на те јк із Амери-
ки, та із драбинцями не патичку-
ються і все їде на велику склажі...
Я вам тільки одне скажу, пане Репе-
та: як би ми, в наші Галілеї,
мали хоч такий один елевейтер, як
на Третій Евніо, то ми вже не зна-
ли б, як гордо голову носити! Ми
в домі, робили більше шуму з від-
криття однієї молочарки, як амери-
канці з відкриття моста Вашингтона!

— Е, пане Гула, Галіччина, то не
це ціла Україна!

— А що було на Україні? Кол-
госпин і криміналі. Була в Києві
одна пристойна вульниця — Хрінца-
ти, та її тулю молодечники зірвали!

— Слухайте, пане Гула: як би
я вас не знав із дому, як би не ві-
кав разом з вами на еміграцію та
не сидів три роки в одному лягурі,
то міг би подумати, що ви — родо-
вітні американці та ѹ є якій кар-
паторос!.. Але я вам тепер прига-
дую, що ви калазі рівно, перед ро-
ком, на тій самій лавці!

— Ну??

— Ви тоді казали: «Бодай би той
Коломб ще до нині ідів донкова
світа, як мав Америку відкривати!»

— Не казав!

— Ге, ге, ви ще інші речі бала-
жали, та так тільки шлякнували, що
як би те все сповнилося, то Сталіно-
ві не треба було красти атомової
бомби!

— Пане Репета, а пригадати вам,
як ви тоді Америку благословили?

— Знаєте що, пане Гула, ... пі-
на пора, може, ходим на сідало...

— То правда. Віч веч!

— Га??

— Питаю вас по англійські —

котра година?

— Та вже квадрір по десятій.

— Ну, то на добраніч вам!

— Бай-бай.

Ікп.

Інкогнітні з обрізки

— З "Конвенційних Вістей" ч. 3 дозволюємо ще бенефіс у Галичиніде Петлюра відмінно проіграло! Курко походила з міжвоєнного столичного та юного демократичного поета-програміста, а дівчина, якій він віддавав її, була на розумінні Конвенції.

Шевченківські делегати привезли будинок і пісні відомого городка місія "Сігнал" для виступів перед українською аудиторією, забрали й назад до Шевченка, бо виникло питання, що делегат більше лакується "місією" чи "прайд-стейт"! Це було ще одне диво до домовини" дра Скузу!

Шестою заповітю було: "Все матеріалі", які вони хотіли заспівати скіпальськими делегатами нараді з міжвоєнних "шевченків", представниками Конвенції відмінали за кару деститутії. Потім один із них, сотник Лисогор, правдано покликав із заповітів скіпальської студії чи... до наступної Конвенції!

— Одни делегати п'яте другого в чесні перерви

— Містер Л., чого ти так рознервочни-ся на скіпальстві?

— Но, сорр, відмінно виступав містер Л., і говорив он рапорт тильки тобі програмісті "айнай" (мікрофон) все перегру-тив!

— Представництво скіпальської на Кон-венції кої і відомої, і відомішої, і відомішоїшої добреї людів. Після пра-торівських виступів делегати Мажино-го, представник НТШ із Ярославом Падо-м, заявив, що він скіпальської спортивної пра-тиці до кітків, як скіпальство

— Головний Уряд УНСоюзу замовив у Губернатора створити Оською картотеку підтримки "Історії визволення земель українського народу", спеціально призначеної для американців українського походження, народжених у цій країні

— Вернувшись з Конвенції до своєго офісу на Гредл Стрит в Дмитро Галичині сказав до пана Германа

— І треба було стиснути пішум-ікраю і витягти з стиснутої грохоньї місія об-логан, просто, перетинися з крило на кри-сло...

— Коли одного делегата, який солідо-ко захримав, насильно збудили з помідорами, то в Галичині вибрали головою УНСоюзу, разом з ним делегат гігант від-рубан...

— Того чи мене будуть? Я — не Галичині!

— В часі Конвенції не було жадних інцидентів, лише в тому моменті, коли фотограф робив спільну знімку делега-тів та рулячим конгресового раду, що змінив з фоторефери і пісні під "Ла-меру". З цього приводу конти Конвен-ції зросли ще на додаткових 50 доларів.

— В суботу перед Конвенцією були в Народному Домі в Кінгсленді вечірній та він завершив цією скіпальню, дуже побо-дінно з виду до руці Стевена Шуме-ла. Але він, відмінно виступив, скіпальською місією, відмінною фант-делегат, по-просів бого до столиці, якієві на разум-ні делегати, може в годину і ділі від-правити розмежуванням делегатів обіє-скіпальською та просіти

Містер Шумель, якщо буде ти, пісб Шімалька не відмінно радими?

— Але я ти не Шумель! відхречу-ється скіпальською, я вінанимся так і так!

Делегат зім'я.

Один старокінський журналіст (перший кінський кінорежисер) відповів на це: "Відмінно, містер! і він відмінно скіпальською на місії відмінно делегати (за можна) буде пізнати по відзнаках!"

— Благодія Богу! — нахмір той журна-лист — Так, я на Конвенції, розміщую-ся дому Америки в Україні але я не місті гуцулів!

— Не ти делегат перемежування, а я він із них сказав!

— Заряд пізнати гравера! Не знає-ши Румунії-майданчик та славний стак-нік на засідання Конгресу не приходить.

— Пробачте, містер, але це не є ви-борча карти, тільки разумок з "дем-онів"!

— Після Конвенції в одному скіпальсько-му товаристві була така романтика

— Слухайте, як не стояло як такі заслужені дівчі, як дівчані із Смуги — перемежувані при виборах на кінорежисера?

— Це ти старий імпрінтер! поясни-ла одна з них, що вони спровадили самі стиснутої скіпальської

— Добре, як написала пан Демид-чук ти спровадила скіпальською

— Але відмінної ях!

ГРУБШИМ КІНЦЕМ

Що не калю, а в наших черво-ністях таки "весього много". Хоче-бо болота: пожалуста — в Крем-ливських Мерненіх Вікіх" бого-много"! Хоче дипломатії по-жалуста — від того ж і в "Халла-цькій Волос"

Стиль "Халлацького Волосу" цікавий, бо за такий стиль його редагатори не можуть називати до суду підсудні. Во ѹ що ви зробите та-кому товарищеві Олінському, як ви вам напиші:

— Хіба ми кажемо, що Н. Н., за північ, був там і там?

— Хіба ми твердимо, що він ро-бив те є її?

Берете в руки цей прогресивний кий, обижавте — а він їхні кінці мас. Дзвінте бліжче — тільки тонкий його кінець, кінець брекі і провокації, в поступовій праці. Тоді обернете кия грубими кін-цем, звертаєте проти "Халлацько-го Волосу" і п'ятіте!

— Хіба ми кажемо, що в "Халлацькому Волосі" сидять такі со-бі гіршенької гатинку юда, які наявніші продавати носіївдомі Українські душі на зарі Москви? Хі-ба ми кажемо, що для маскування свого ремесла вони акріли в одній українській газеті наяву (разом з другом), щоб віддавати винни-ними радикалам — поступувані-ми! Хіба ми твердимо, що в залі-юдній роботі "поступувці" витро-мудро ховаються за плечі українського народу? Хіба ми кажемо, що український народ — на різних землях — розірвав біх на шмат-ки, як би хто з них показався там без опіків московськіх епідемі-стів? і хіба ми твердимо, що в по-вітні юда матимуть такі самі, або ще гірші кінці, як іхні к-каротельські попередники?..

Ми цього не кажемо — але всі так кажуть!..

О. Н.

ЛК У ТИМОТЕЯ ВОРДУЛЯКА
— Куме Дава, як на тебе голосує?

— На себе!

ЛІСТ ПІД Зо пана посла Остаха Слобідка.

Чесна Слобідка!

Кілько читав сми в калютах за національний гонір, чи за національну консолідацію, али нігде сми не читав про нашу національну злість. А вна сми злість, у наших народів все прашу скривину грає! Си сми засмічено, то нікто ни гонору, ни консолідації.

Дайвіннато — за Поміщи:

Дроочили си з нами полки, заборонили представляти гральні, то ми в кужнім сили гральні ти Полтавку, що існує національну комедію. А ємо на злість полікіам.

Прищаряжили нам у корпоративі, то ми во злість таку корпорацію розробили, як си нахи автілекі дилігенти дивували!

Заборонили вчити по школах украйнського язика, а ми во злість Рідин Школи поробили і фертиг.

І так на кужнім крош нариди у силу, бо во злість розпріскала. І біз цих був тогтання гонір національний тай буда консолідація.

Так нині ка подійтися ся що с мелінниці то тілько на злість бендерянців. А бендерянці то во злість мелінницім си деркають, а гетьманці на злість синістюм, а синістюм на злість гетьманцім і національстюм таї був кінця.

Вже да мене тут, в Америці, в одній місці, залодив си комітет, як мав будувати при церкви школу. Али зробила си головниця, як и ти ти школи, бо й так на годині кілько дудларів назбирала. Цим властою добігли их з комітету, вни добри наперіди си і назбирала кілько гроздей, як вистарчно. Али тогда ко зробила си сича головниця, якби школу и будувати на підлогах, али на півторах. І так си на цесі погрівали, як си поділили на два комітети. А тицер цес други, як виступили, збирало си гроші і будут будувати не тілько школу, якби стояла на високері, али її свою цирку.

І дивіт с'її! Ни було грошей на їдіу школу, а типір, си їдіи на других подолствия, то вже с як на ци школи тай ще на першку!

Али її діи школі ще замало, жи-

он си гітиска двере українського язика начали, як треба. Цисе всем байдарко і тим си нікто ни журит. А як би так прийшла нова конституція, як по-українські ми по-зволила вогорити, тобі з злости вело вчіло си як гей, а наїзі дома інакше би нікто ни крутив санком.

Тра більша національна злість!

На цесі слова мав бым синичити, али же моя жона, Мігель Параци, наїзі си Вам кланіти, тай просити, бисте си запитали Ванні Мізис, ци вини знають, ци с таїк в Мерії спосіб, або йные крамплі ведуть тога, бу юбіти ні грубла і примала лицю. Бу тут у Мерії, ци така вода, ци повітрі, як юбіти, або дужи грубі, або сухі, ги патик, а по-спірідні има... Ведуть мені, як вільдні поспірідні чоти чого й Вам їд циркого серпі значу —

Гриц Зазуля.

— А ти камала, що тоді собі легко відіїхнеш, як приїдеш до Америки?

В неділю від Юриком.

— Ви чули Український Конгресовий Комітет скликаний в неділю пілінке падітчице віче?

— А чо буде, коли публіка так "допічне", як во вчту в справі Очені?

— Комітет забезпечиться на таку світоглядальну засправді велике число американських журналістів, які самі заповітають пілонами галі.

Міс "старінки"

— Дівчи, Дівчи, я чут, що с дві категорії скількиць один називаються "старінкою" другу західниця! Але я не знаю, як і відповісти.

— Від тога дуже просте скількичи читають "Нове Руське Слово", в заходах "Нової Капітії".

Прічини

Двоє молодих людей стоять в черзі біля поштового віконця і з видом читають урядове оголошення, що вистав на стіні.

"Строго заборонено посилати поштою альбоми, якож користь пільгу обмежена та пільгову високу роду музичну і видумну матеріалу..."

Проклятий не — один наїз.

Бачиш — і пра згоміні бомбу за- була згадка, і тому болгаринки так лякно від нас дистанція.

Дорогий Країне... „Лисе”

Іє маси поїняття, як я зрадів, коли перший раз вичитав у газетах, що Ти вже в Америці! З того, що Ти тут появився бачу, як глибоколежить Тобі на серці справа національності, як описаніся на Новій Землі без відповідного політичного проводу. Не можеш собі уявити, як нам сумно було жити міс чоловік той дішес, та є міс, або кіннус фільтри, і сната Божою не бачити. Аж тепер трошки світ нам прогресивні, коли Ти до нас завітав! От бда, що я собі якось не ваважив, котого дія Ти причалив до берегів Общини: належево приїхав би з Філадельфії до Нью-Йорку зустрічати Тебе а ковбасою. А та все якось так тихо є скромно відбулося... Післям іншаки зробили деякі наші свіжо-спеченні доктори, які, в останній, можна скласти мініути, коли вже сідали на корабель, дистанція дипломія на наші Високі Школи в Мюнхені. Не мали, бідолахи, часу з усими поправляти, як мусла до всіх газет розписуватися, що вже будуть за море і всіх, напів незнайомих, поздоровляти. А при циці того всього столя, надрукованій грубим шрифтом, титул пана інженера, чи доктора якось там високої хвало-софії... З радості декотирія забув і про конспирацію власного прізвища, не дивлячись на довголітній революційний стаж. Так, так. Дорогий Країне, не всі люди на світі такі скромні та потупули, як Ти...

Але сказав мені діворочно один наш спеціаліст із Америки, що ви розіюхах бутсом-то Ти перешардувався звідні завіщеній на цій однієї симпатичної пані добрідії... Коїл це так, то Ти, мися мати дуже присміні подорожі, і, напевно, не має часу думати про морську хворо-буру.

А тут мені без Тебе осі-ось була б ка пінчика! Я вже, якраз, хотів позичити пару таліярів, щоб запишатися нарешті до "Прівіденції", бо вже щ' асекураційні агенти не дають мені дороги перейти. "Дуже слівгладите, кажуть, вінштія, поки час, що потім жінка мала грости на "баксі", бо зекра січи-тик не будете лежати." Я признаю їм слухніть і же сам собі міркував, що мені крайня пора забезпечитися на смерть, бо життя і так мені немає. А так, гадаю, моя не-

бога, дай їй Господа силу і міць
пережити що Америку не буде хлопотати
покорюючим, і радий українсько-русько-польський погребник
що їх варбить. та їй є ще, в додатку, хоч по смерті передідує з
парию орієблем, бо так заходи подорожну трамваю або як у нас
кахмуту „дригварю“.

Та коли я чуха. Дорогий Країні,
про Твою поміж, тоді складаю собі
Суон! Не вмираю, а висилаю передплату на „Ліса“. Насамперед
зааскуючуся на життя, а потім на
смерть. Бо „Ліс“ — то життя, бо „Ліс“ — то радість бути місією
„Ліса“, якму мої небоз, дасті мені
місії пережити всіх погребників.
і щасливо, в добром здоров'ї, на
Рідну Землю вернутися!

Ці радики пиши від широкого серця,
без жадної посторонньої агітації та
 тоталітарного притиску! Дорогі Земляни,
коя, старі, і середні — єдині
центи денно на політично-ділові
матичну роботу „Ліса“ коїнії з
нас появився раді жертвувати! Бу
я свого вілевання в тому, що ге
пер еданий „Ліс“ здібний покер
мушвати якелд буднім кораблем
нашої політики, а в тому, що наші
професійні політики не мають часу,
ні зможуть одні мащупати, другі кль
мутати, а треті туба собі обривають
і до решти компромітується. Отож
— мій плавленний до Вас поклик:
твірно единий, монолітний фронт
передплатників „Ліса“!

Іван Країн.

Дорогий Лисуню!
Не звію, чи я зле прочитав, чи
добре не зрозумі, але в газетах
стояло написано, що Український
Робітничий Союз перехрестився на
Братство. Це було у порядку і в
згоді з старовинними традиціями,
бо колись кожний, шануючий себе
соціаліст-радикал, сильно падував
за тим, щоб бути вибраним до цер
ковного Братства, бо мал тік говор
щоchedіл їти зі співчою, або з та
чою. А вже до сповіди, то вітас
потайки на друге село, бо соромив
ся інших „дубів“. Ти, Лисуню, стой
стої там біляче до престола, то
вивідає доказливе, чи що Брат
стві буде також Сестріцтво, скіль
ки припаде від душі платити на
світло і від якого святого вильмуту
назву. Я голосував би за тим, щоб
дати Братству ім'я св. Матвія, бо
так мені щось видіться, що Матвій
приложив до тієї справи найбільше

ВИ ЩЕ НЕ ВТРАТИЛИ НАГОДИ!

Предплатне річення листувальників НАГОРОД для РІЧНИХ
Передплатників нашого журналу!

30 ВАРТИСНИХ НАГОРОД

будуть розільовані між тих Передплатників „Ліса“, які до
до 38. червня ц. р. надішлють річну передплату з висоті 8-ох дол.

Спішіться з висилкою передплати, щоб узяти участь в листо
вниці нагород!

Передплату просимо висилати на адресу:

“THE FOX”, P. O. Box 394, Cooper Sta., New York 3, N. Y.

Видавництво журналу „Ліс“.

ру.. Та є міркую, що тепер піде з
касами благаючи гроша на виплату во
смертних асекуруяцій тим членам,
які потрапилися від зlosti, що Ін не
вдалося перемінити Союзу на Ко
муністичний Орден. Та є че хоті
би я знати, чи то праджа, що в „На
родній Волі“ лише той самий пак
корбута, який написав „Грамати
ку англійської мови“ Коли пе він,
то я пораджу би йому, хай собі куп
ить Граматику української мови
і час-від-часу да неї заглянє.

На цьому кінчи це писання & о
стаю з братським привітом —

Старий радикал
із нової еміграції.

ВІДНОВЛЕННЯ РЕДАКЦІЇ

— Вам, Івану Івановичу, Англібур.
Спільній за притягненням! У Вашій
кінцевій „Запорізькій слободі“ такі пад
мільярди притягли нам до людської короткост
кінні віри п. „Івана Манко“ з Вашого
доволі першоруковим багатством

„Глобус, Гробівка, ...
Із якої чистоти зажити!
Слава, про нее груміть 6 —
Тільки народ цю мечтіть ...

— Радикальчик! Не звію, чому
проф. Манко Чубатий не підуть своїх
передплаклюючи, потому сподіваю
але сам чистота проф. Чубатий винесла
Нам відомо, що проф. Чубатий винесла
 себі підкорювання спікером в Америці.

— Вам, Ю. М., Піварю! Дотепа, як Ви
нам прислали дуже „бородат“ та чи ста
я, а калюту люди, що за розподілення
старих партої Кайлів засудили Аланія.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

ВІ. І. Різнер: Річка передплати за
плачена до 15 березня 1951 р. Шість ста
сібі за виданнями 3.25 дол. на пресовий
фонд „Ліса“. Дозволяте, що в Вашій ре
зигнанті з відповідальними книжками не
таки не спорітство! Канікви постало
ко, коли у Вас є такі самі, тоді віддайте їх,
будь ласка, до бібліотеки Вашого тома-

ристки. Привітання!

ВІ. О. Філіппадзе: Передплату в
державі включно дужко за призначення.

ВІ. Л. Сачек. Для Дон. „Ліса“ из
сказано, написано буде редакція в Вашого по
дарунку

На Пресовий фонд „Ліса“ вложили
1. Ві. І. Різнер, Коло... 53.25
2. Ві. З. Борисова Філіп..., 1.00
3. Ві. Л. Сачек, Шорт Гіллс 2.00

Всім П. Т Жертвування посиласямо
кінчики такої гарноти і складанням ви
цією подією!

Садоманівський лев

— Мій спонсор — це правдливий садома
нівський лев з руки до вектора пересі
джене в «садомані» і після гербу

“THE FOX”

Ukrainian humorist journal, published semi
monthly in the United States of America
Publisher J. Pastushenko,
Editor E. Korak.

**Address: “THE FOX”,
P. O. Box 394, Cooper Sta.,
New York 3, N. Y.**

Subscription rates in U.S.A. and Canada:
1 yr. \$3.00, 6 months \$1.75, single issue 15c
Foreign subscribers: 1 yr. \$4.00.

Copyright by Publisher.
Reprinting in whole or part forbidden except
by permission of the Publisher

„ЛІС“
журнал гумору і сатири, виходить 1-го
і 15-го кожного місяця
Видавець Я. Пастушенко
Редактор Елеонора Конак.

Передплатна в США і в Канаді:
Річка \$2.00, піврічно \$17.00, поєднані
число 18 з „Заграждання“ \$4.00 річка.

Авторські права засторожені на В-ві.
Передрук у цілості, або частинно дозво
лені тільки за згодою Видавця.

ПРЕДСТАВНИЦТВО „ЛІСА“ В БЕЛГІЇ

ROMAN ZYBENKO

9, rue des Brasseurs Louvain — Belgique
Поштове кonto 13.05.51 Roman Zybenko
Річка передплатна 150 фр. 6, півріч
на 78 фр.; Ціна под. числа 6.5 фр.

ПРЕДСТАВНИЦТВО „ЛІСА“
НА ПАЛАЧИНУ АМЕРИКУ
“РЕГЕМОНА”

25 de Mayo 479/(14) T. A. 31-5116
BUENOS AIRES, — ARGENTINA
Річка передплатна 4.00 amer. долара.

ПРЕДСТАВНИЦТВО „ЛІСА“
В АНГЛІЇ

UKRAINIAN BOOKSELLERS
& PUBLISHERS

49 Lindsey Gardens, London, W. 2.
Річка передплатна 25 фунт., піврічна
13 фунт.; Ціна под. числа 1/ 2 фунт.

Заповіщення та передплату для „ЛІСА“ в наданих країнах прохано посыпати тільки на адреси Преставників.

В стейтах Мериленд і Вірджінія почалається нова порода перелітних птиц...

ГРІНОРСЬКА ДОЛЯ

Камінь бувало, вдома, як я ще був дитиною, дивляся — першість батько цим спонукає на той, чи, літом, вимагують від синів, що вони будуть працювати:

— Дівчеся, сину, добре та причуїться, що тобі в житті придодеться!

Я була камінною кінгатанкою і в потирівниці розірвала усе, що слышала, — поспішно замрнувши техніку хвати, косити, смолити, орати, вітанти, сіяти, засівати.

Зміни було наслідування у стелямаші, а в бому помагава і через одну зиму це міне потримала зробити колесо. Суй-но бути новим! то й не диво, що я і вояльства вичарилася. Сусід за дорогове крашувався, а сусід за потоком крашувався, а я, післям'яте батькою слова, частинами ласкавувала до них і того ремесла привезла.

Але вибула відьма, привізши болгаринів нас „візвозяготи“. Як лише „візвозяготи“ — зверзли землю колгосп, а мене навчили на курс трикотажиста Нічого, піді, піді — начуха може вони мені в житті придодеться!

Та що же сличні добре курсів, як вибула друга відьма і привізли нові „візвозяготи“ — їхніх, як мене забрали до „бандістів“. Бувало, коли рови придо- рожні, або разом з молотом камінна, та її сад до себе пригніворо-

— Дівчеся, сину, вони тобі в житті придодеться...

Але надійно мені в тому „бандісті“, бо пізно нудза мене гризла та її посипа в „глаженкрайці“ збиткувалися:

вони, та її відійшли додому... Поліція мене зловила, добре вибили і за кару вивезли аж до Австрії на присуство роботу до „Балора“, то американські це фармер — Балор запровадив мене до стай підів, дав якісні ремінці, пінурки і подушини та вінів.

Ласкаво, що вони називають „жінка“ і що в Альпах.

Гірко було мене з тим „жінком“ не знати, як в цортольні книжках обходиться в нас же в домі, книжки іздідяли але я була хлопчиком з руки появленнями в незмутні батькові слова додали мені охоти і через короткий час я все змінивши діяркунува „жінкою“, я в Альпах знову колупу стежжу.

Але сгинчалася відьма, привізши австрію, і привезли юні бандізатори Австро-рию, як тім північніків. Добре вони від будівельних фірм північні інженери фахівці і став працювати. Бували, пан інженер, якби здоров був, посідає мені на хресті підза, я він цю мінінгантін 36 дінелів, я в тисячі на четверть поверх, аж дих із мене винирав в очі рогом лізуть. На сусідів будеш австрійки тягнути за гору цегла машинами, та її синячута з мене... ду, ферките унізір! але мін пан інженер, якби здоров був додас мені охоту та в пригніворо...

Нічого синку тискай, тискай, вчигається архітектури, вона тобі в житті придодеться!

Я запінували до Америки, запітували мене про фах, та з радості і щастя, що пільни із маю, напіти не знаю, котрий подати... В Америці довго не байдужував, а сміло та відіважно пішов на „Емплоймент оффіс“ певний, що такому ма-

створу на всі руки не я, та місце дадуть замінний підхід.

На офісі я зустріла, на своє щастя, зівального жида, який уже там стояв за урядника. Ну, я засів починаю перед ним хвалитися, скільки то я знаю фахів.

А ти скажи, якщо відійде від мене? Та багато не балака! і не шукай групок на верхах, а беріть таку роботу, яку дають! Я тобі маю одне місце для „швейцера“, але треба бути „експертін“

— А що воно значить? Винес міти тариф? Ну, того не винеся. Ну то яди додому!

Прийшов в „додому“, та її трохи не заплакав. Тату, каку, як ви ще жили та здоров то знаєте, що я не маю до претензій, бо він мене всім чинил, але до вас, маму мою рідненькую, таки маю жаль чому ви мене нікому не зайліяли міти горщики та її не казали.

Винес, сину, воно тобі в житті придодеться!

Грінор

— Коротка історія

В 1945 році редакція одного журнала з Нью-Йорку проводила конкурс на звору створити „ілюстрацію“. У умовах конкурсу зазначалося, що це „ілюстрація буде використовуватися під час складання з однією-двоє речень“. Першу медаль (3,000 доларів) одержав автор історії Грінор.

„До беззаконного складу вийшли чоловіки і закурили папіроску. Покінівши мал 24 роки.“

Return postage guaranteed

“T H E F O X”

P.O. Box 394, Cooper Sta.

New York 3, N. Y.

Sec. 34,66 P.L. & R. U.S. POSTAGE Paid New York, N. Y. Permit No. 12301
